



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **RoBiN OIL, s. r. o.**, se sídlem Libušina 172, Kladno 3, zastoupený JUDr. Liborem Janků, advokátem se sídlem Mánesova 13, Cheb, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Folmava Resort, s. r. o.**, se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň, **II. Lendemain, s. r. o.**, se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň, obě zastoupeny JUDr. Václavem Koreckým, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň, **III. UNIMEX GROUP, a. s.**, se sídlem Václavské náměstí 815/53, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby domáhající se postavení osoby zúčastněné na řízení obec Česká Kubice, zastoupené JUDr. Václavem Koreckým, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň, proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2014, č. j. 30 A 63/2013 – 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost osoby domáhající se postavení osoby zúčastněné na řízení obec Česká Kubice **se z a m í t á .**
- II. Osoba domáhající se postavení osoby zúčastněné na řízení obec Česká Kubice **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci a žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 8. 7. 2013, č. j. RR/1918/13, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 28. 3. 2013, č. j. MeDo-13580/2013-Sz, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby Hotel Panorama Centrum Folmava – hotelový komplex včetně přípojek na inženýrské sítě, zpevněných ploch, komunikací, parkovišť, zeleně na pozemcích ve výroku přesně specifikovaných v k. ú. Horní Folmava (dále jen „stavba hotelu“). Krajský soud výzvou ze dne 29. 5. 2014, č. j. 30 A 63/2013 - 44, vyrozuměl osoby zúčastněné na řízení a obec Česká Kubice, že je vedeno řízení o žalobě podané žalobcem a současně je vyzval, aby ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení výzvy krajskému soudu písemně ve stanovené lhůtě oznámily, zda budou v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Na tuto výzvu reagovala obec Česká Kubice sdělením doručeným krajskému soudu dne 23. 6. 2014 s tím, že uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení. Usnesením ze dne 4. 7. 2014, č. j. 30 A 63/2013 - 75, krajský soud rozhodl, že obec Česká Kubice není osobou zúčastněnou na řízení. V odůvodnění usnesení s odkazem na ust. § 34 odst. 1, 2 a 4 s. ř. s. uvedl, že obec Česká Kubice na výzvu, aby ve lhůtě 2 týdnů ode dne jejího doručení písemně oznámila, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, reagovala až podáním ze dne 18. 6. 2014, které bylo krajskému soudu doručeno dne 23. 6. 2014, přičemž uvedená lhůta marně uplynula dnem 16. 6. 2014. Oznámení obce Česká Kubice bylo tedy učiněno opožděně. Podle krajského soudu tak obec Česká Kubice nesplňuje formální podmínku pro postavení osoby zúčastněné na řízení. Pro podporu svého závěru krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190.

Proti tomuto usnesení podala obec Česká Kubice (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedla, že pozemky, na kterých se umísťuje stavba hotelu, se nachází v k. ú. Horní Folmava, které je součástí obce Česká Kubice. Stěžovatelka má zpracován územní plán a je subjektem, jehož práva a povinnosti jsou tímto rozhodováním dotčeny. Nepochybně je tedy dána hmotně právní podmínka ve smyslu ust. § 34 odst. 1 s. ř. s. k uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení. Podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s. předseda senátu vyzve osoby označené v návrhu, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Citované ustanovení však neřeší takovou právní situaci, kdy je právnická osoba dotčena na svých právech a povinnostech v probíhajícím řízení a ve lhůtě stanovené předsedou senátu oznámení nepodá. Existují totiž případy, kdy neúčast takové osoby může být na újmu kvalitě rozhodovacího procesu, což je splněno i v daném případě. V ust. § 34 odst. 4 s. ř. s. se nehovoří o splnění či nesplnění konkrétní lhůty, přičemž podmínky tohoto ustanovení musí soud posuzovat komplexně, tedy i z hlediska míry práva povinností, která jsou konkrétním řízením dotčena. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhla zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační

pokračování

stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

Podle ust. § 34 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s. je navrhovatel povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech.

Podle ust. § 34 odst. 4 s. ř. s. soud usnesením vysloví, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení.

Stěžovatelka namítala, že krajský soud s ní měl jednat jako s osobou zúčastněnou na řízení i přesto, že ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nesdělila, že hodlá být osobou zúčastněnou na řízení, a učinila tak až po uplynutí této lhůty.

Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zabýval. Např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, publ. ve Sb. rozh. NSS pod č. 2341/2011, bylo vysloveno, že „*Institut osoby zúčastněné na řízení relativně uceleně upravuje ust. § 34 s. ř. s. Z odst. 1 citovaného ustanovení vyplývá, že pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení, musí být splněny dvě podmínky. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního rozhodnutí, resp. nečinností správního orgánu, a dále ten, kdo může být přímo dotčen zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu, ale není účastníkem řízení, protože nepodal žalobu. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat (...). Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení se všemi procesními právy z tohoto postavení vyplývajícími. Přitom z ust. § 34 odst. 2 věta druhá za středníkem s. ř. s. vyplývá, že u subjektů, které jsou podle tohoto ustanovení předsedou senátu vyrozuměny o probíhajícím řízení a vyzvány k oznámení, zda budou práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, je možnost splnění formální podmínky limitována lhůtou určenou předsedou senátu. Stanoví-li citované ustanovení, že „takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě“, nelze podle Nejvyššího správního soudu dospět k jinému závěru, než že zmeškání této lhůty má za následek nesplnění formální podmínky pro to, aby se mohl určitý subjekt stát osobou zúčastněnou na řízení. Jsou-li totiž právní následky spojené s právním úkonem vázány na určitou lhůtu, ať již stanovenou zákonem nebo určenou soudem, lze jej úspěšně provést jen v této lhůtě. (...) Pokud se jedná o délku lhůty stanovené předsedou senátu, stejně jako u jiných soudcovských lhůt musí být i tato přiměřená povaze úkonu. Vzhledem k tomu, že případná reakce na vyrozumění podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s. je úkonem nevyžadujícím podrobnou právní argumentaci, byla podle Nejvyššího správního soudu patnáctidenní lhůta*

stanovená v dané věci městským soudem přiměřená. Z ust. § 34 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že v případě, kdy se určitý subjekt domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení a nesplňuje pro to podmínky, musí soud usnesením vyslovit, že takový subjekt osobou zúčastněnou na řízení není. Tento postup je pak nutno užít nejen v případě nesplnění podmínky materiální (nedostatek přímého dotčení na právech), ale rovněž v případě nedodržení lhůty stanovené podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s.“

Tyto závěry byly potvrzeny i pozdějšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 AOs 1/2013 – 138, ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 AOs 2/2013 – 95 nebo ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 As 152/2012 – 49, ve kterém je uvedeno, že „*Určil-li předseda senátu lhůtu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, je možnost splnění formální podmínky limitována právě touto lhůtou, pozdější splnění zásadně není možné. Z § 34 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že v případě, kdy se určitý subjekt domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení a nesplňuje pro to podmínky, musí soud usnesením vyslovit, že takový subjekt osobou zúčastněnou na řízení není.*“

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení, musí splnit jak podmínku materiální, tak i formální. Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení se všemi procesními právy z tohoto postavení vyplývajících. Podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s. je formální podmínka splněna tehdy, pokud subjekt po vyrozumění soudem v jím stanovené lhůtě oznámí, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Přitom je v citovaném ustanovení výslovně uvedeno, že takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. S ohledem na uvedenou dikci citovaného ustanovení nelze podle Nejvyššího správního soudu dospět k jinému závěru, než že zmeškání této lhůty má za následek nesplnění formální podmínky pro to, aby se mohl určitý subjekt stát osobou zúčastněnou na řízení. Jsou-li totiž právní následky spojené s právním úkonem vázány na určitou lhůtu, ať již stanovenou zákonem nebo určenou soudem, lze jej úspěšně provést jen v této lhůtě. Srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190.

V dané věci stěžovatelka nezpochybňuje, že oznámení neučinila ve stanovené lhůtě, nenamítá ani nepřiměřenost stanovené lhůty, ani netvrdí, že by žádala o prominutí zmeškání lhůty ve smyslu ust. § 40 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatelka pouze poukazovala na možnou újmu ve vztahu ke „*kvalitě rozhodovacího procesu*“, na „*nutnost komplexního posouzení věci ve vztahu k dotčeným právům a povinnostem*“ a okolnosti dané věci. Tyto okolnosti nelze podle citovaného ustanovení zohlednit. Podstatné je pouze to, zda stěžovatelka splnila zákonné podmínky. Formální podmínka v případě stěžovatelky splněna nebyla, neboť neoznámila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatelka nesplnila všechny podmínky ve smyslu § 34 s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

pokračování

Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Dalším účastníkům řízení o kasační stížnosti, u kterých by bylo možno uvažovat o úspěchu ve věci, žádné náklady s tímto řízením nevznikly, a proto jim soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. V tomto řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil. Proto bylo ve vztahu k osobám zúčastněným rozhodnuto, jak výše uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu